

สุดยอดเรื่องหลอกหลอนไม่เล็ก

วิญญาณ สยอง

ตัวสยอง

ใบขนวด
นักเขียนที่ยืนหยัด

สร้างความสยองมาอย่างยาวนาน

คำแนะนำนักพิมพ์

ถ้าความกลัวคือ “คุณสมบัติอันเป็นสากล”
ที่มนุษย์พึงมีกันอยู่ทุกชาติทุกภาษา และเรื่องราว
เกี่ยวกับความลึกลับของภูตผีวิญญานดูจะเป็นเรื่อง
ราวน่าขนลุกขนพองที่แผ่ซ่านอยู่ทั่วทุกมุมโลก
เรื่องเล่ากระตุกขวัญอันประสาทมามากมายจึงถูก
สร้างสรรค์ขึ้น เพื่อท้าทายอารมณ์ความรู้สึกของ
ผู้อ่านที่ชื่นชอบความระทึกตื่นเต้นปนสยองอยู่
ทุกเมื่อเชิ่วัน

“วิญญานสยอง” อีกหนึ่งความสยองจากหนังสือ
ชุด **ที่นี่มีผี!** รวมสุดยอดเรื่องสั้นผีอารมณ์หลากหลาย

จากคอลัมน์ “ชนหัวลูก” ในหนังสือพิมพ์ข่าวสด ซึ่งมีอยู่ด้วยกันทั้งหมด 8 เล่มนี้ สร้างสรรค์โดย “ไบหนาด” อันเป็นนามปากกาของณรงค์ จันทรเรือง นักเขียนรุ่นใหญ่ผู้คร่ำหวอดในวงการเรื่องสั้นฝีมืออย่างต่อเนื่องยาวนานกว่าสี่สิบปี ผู้ท้าทายผ่านความผันแปรของตลาดวรรณกรรมมาแล้วทุกยุคสมัย แต่ด้วยความเป็นตัวจริงที่ทุกคนยอมรับจึงทำให้ “ไบหนาด” ยืนหยัดสร้างความสยงของคู่สังคมไทย ครองใจนักอ่านได้เรื่อยมาจนทุกวันนี้

สำนักพิมพ์พลสาส์น ต้องขอบอกไว้ก่อนว่ารวมเรื่องสั้นชุดนี้ แม้ไม่อาจทำให้คุณกลัวจนตัวเกร็ง แต่ก็ทำให้คุณหลอนจนขวัญผวาได้เหมือนกัน ฉะนั้นเพื่อเพิ่มดีกรีความกลัวให้ถึงขีดสุดโปรดอย่ารีรอที่จะหามาไว้ในครอบครองให้ครบทั้ง 8 เล่ม มิฉะนั้นแล้วคุณอาจพลาดความบันเทิงฉบับชนพองสยงของเกล้านี้ไปได้ เราเตือนคุณแล้ว!!

ด้วยความหวังดี
สำนักพิมพ์พลสาส์น

คำแนะนำผู้เขียน

เมื่อสี่สิบกว่าปีก่อนเรื่องเขย่าขวัญประเท
ผีๆ สางๆ กำลังดัง ไม่ว่าเปิดนิตยสารฉบับใดก็มักมี
เรื่องสั้น เรื่องยาว รวมทั้งคอลัมน์เกี่ยวกับเรื่องภูตผี
ปีศาจแทบทั้งสิ้น

ช่วงนั้นผมทำงานในกองบรรณาธิการ “ขวัญจิต”
รายสัปดาห์ โดยมีคุณประเสริฐ พิจารณ์โสภณ (ชาย
บางกอก) เป็นบรรณาธิการ

คอลัมน์ “ขวัญหาย” ในขวัญจิตเป็นคอลัมน์ที่มี
ผู้นิยมชมชอบเป็นอย่างยิ่ง

ผู้ควบคุมคอลัมน์นี้คือคุณวิจิต เพ็ญมณี นักเขียน

นักแปล นักหนังสือพิมพ์ และนักจัดรายการวิทยุ โดยคัดเลือกเรื่องสั้นที่ผู้อ่านส่งมาร่วมสนุกเพื่อลงพิมพ์ แต่ส่วนมากมักจะย่อหย่อนอรรถรสที่เป็นโครงเรื่อง กับเน้นบรรยากาศเยือกเย็นวังเวงใจตามแบบเรื่องผีๆ สางๆ ทัวไปที่ผู้อ่านต้องการ เขย่าขวัญไม่ถึงอกถึงใจ หรือหลอกหลอนไม่น่าขนลุกขนพองเท่าที่ควร คุณวิจิตจึงเดือดร้อนต้องลงมือเขียนเองแทบทุกฉบับก็ว่าได้ จนกระทั่งการงานล้นมือจึงต้องขอตัวจากหน้าที่นี้ คุณประเสริฐรู้ว่าผมเคยเขียนปีศาจนิยายในเพลนิจิตรายวันมาก่อนก็ยกงานนี้ให้ผมทำแทน

“วิญญาณห่วง” คือผลงานเรื่องสั้นอันประเดิม คุณประเสริฐตั้งนามปากกาให้ว่า “ไบหนาด” อันเป็นชื่อไม้ล้มลุกชนิดหนึ่งที่เชื่อว่าผีกลัว เหมือนผีฝรั่งกลัวกระเทียม

จากนั้นนาม “ไบหนาด” ก็ปรากฏขึ้นหลายครั้งจนคุณสุพล เตชะธาดา เจ้าของขวัญจิตและสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น ชักชวนให้เขียนเรื่องสั้นใหม่เอี่ยม

ว่าด้วยผู้หญิงล้วนๆ เช่น นางตานี, นางตะเคียน, นางเงือก เป็นต้น เพื่อรวมเป็นเล่มพ็อกเก็ตบุ๊กในชื่อ “ผีผู้หญิง”

ปรากฏว่าท่านผู้อ่านที่ชื่นชอบเรื่องแนวนี้ต้อนรับอย่างอบอุ่นเป็นอันดี จนทำให้นามปากกานี้ปรากฏตามนิตยสารต่างๆ และมีผลงานรวมพิมพ์เป็นเล่ม ทั้งเรื่องสั้น เรื่องยาวและสารคดีมากกว่า ๑๐๐ เล่ม

เมื่อราว ๖-๗ ปีมาแล้ว “ใบหนาด” เขียนคอลัมน์ “ชนหัวลูก” ในหนังสือพิมพ์ข่าวสดยาวนานมาจนทุกวันนี้ รวมแล้วเกือบ ๒,๐๐๐ เรื่อง

สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นในยุคคุณอาทร เตชะธาดา ได้นำ “ชนหัวลูก” ของ “ใบหนาด” มารวมพิมพ์ในรูปเล่มกะทัดรัดเพื่อสนองความต้องการของผู้อ่านที่นิยมแนวสยองขวัญสั้นประสาธ ซึ่งไม่เหมาะสำหรับคนขวัญอ่อนเป็นอย่างยิ่ง ขอขอบคุณครับ

“ใบหนาด”

สารบัญ

ลุงแนบกับป้าบัว	๐๓
ขึ้นจากคลอง	๒๐
นักกับผี	๒๖
ไผ่ผีสิง	๓๒
ไปงานศพ	๓๘
लगมรณะ	๔๕
ล่าวิญญาณ	๕๒
ขึ้นจากหลุม	๕๘
ผีเรือนให้ลาก	๖๔
สาวในซากตึก	๖๙

คนคู่มือ!		๗๕
ภาพพิศวาส		๘๐
มอเตอร์ไซค์ผีสิง		๘๗
วิญญาณสยอง		๙๓
ห้องน่านรก		๙๙
ปีศาจอาฆาต		๑๐๕
วิญญาณห้วง		๑๑๐
ไปสู่สันทยา		๑๑๗
สองแม่ลูก		๑๒๓
บ้านนี้ผีอยู่		๑๒๙
ซาเล้งมาแล้ว		๑๓๕
ฝันมรณะ		๑๔๐
คืนหนึ่งที่เกาะคา		๑๔๗
ขึ้นจากโลง		๑๕๓

ลุงแนบกับป้าบัว

“อย่าขับรถซึ่ง จะวิ่งลงนรก!!”

สงกรานต์ปีนี้มีความขวัญใจผู้ใช้รถ-ใช้ถนน หนาตาขึ้นตามเคย แทบจะไม่มีคำว่า “เมาไม่ขับ ถูกปรับแน่” กับ “ดื่มไม่ขับ” แต่มารณรงค์เรื่องอย่า ขับรถประมาทแทน โดยเฉพาะคำเตือนที่โดนใจ มากๆ คงจะหนีไม่พ้น **“ขับรถไม่โทรศัพท์-ไม่รับ สาย”**

คิดดูง่ายๆ นะครับ ว่าขับรถต้องใช้สมาธิมาก แค่นั้น ขึ้นพูดโทรศัพท์ไปด้วยมีหวังสมาธิหาย

มีอะไรถูกเงินเกิดขึ้นแค่เสี้ยวนาที่ก็แก้ไขไม่ทันเสีย
แล้ว

สมัยหนุ่มๆ ผมเคยประสบกับเรื่องสยองขวัญ
สิ้นประสาทสุดขีด จนแทบจะช็อกตายคาที่มาแล้ว
ครับ!

สาเหตุมาจากลุงแนบกับป้าบัว คนข้างบ้าน
นี่เอง สองผัวเมียอายุต้นห้าสิบ ทำงานรัฐวิสาหกิจ
ทั้งคู่ มีลูกสาวคนเดียวเพิ่งแต่งไปหยกๆ ย้ายไปอยู่
กับฝ่ายชายฐานะดีแถวแจ้งวัฒนะซึ่งไม่ห่างจาก
บ้านเดิมที่งามวงศ์วานเท่าไรหรอก

ลุงแนบกับป้าบัวเป็นคนรื่นเริงสนุกสนาน บอก
ว่าอยู่กันสองคนสบายใจเฉิบ มีน้ำแวง-ญาติป้าบัว
เป็นคนเฝ้าบ้าน ตกเย็นลุงแนบก็คว้าขวดข้าวรั้วมา
ชดเหล้ากับพ่อมมมั่ง มีเพื่อนในหมู่บ้านอีก ๒-๓
คนร่วมก๊งด้วย บางวันก็ย้ายไปบ้านลุงแนบมั่ง บ้าน
ลุงหยัดมั่ง สมานสามัคคีกันแทบทุกวันก็ว่าได้

สงกรานต์ปีนั้น ลุงแนบชวนป้าบัวไปไหว้พ่อ
แม่ที่ขอนแก่น แก่ไปกันแค่สองคนเท่านั้นแหละ

ครับ แต่ข้ากลับได้ข่าวจากน้ำแวงว่าเกิดอุบัติเหตุ
กลางทาง...รถราพังยับ สองผัวเมียอาการหนักอยู่
ที่โรงพยาบาล พวกเพื่อนบ้านที่เป็นคอสุรามาด้วย
กันก็ปั่นเป็นห้วง แต่ไม่อาจจะไปเยี่ยมเยียนได้
เพราะถึงเวลาทำงานพอดี

เรามาได้ข่าวทีหลังว่าลุงแนบโคมาตั้งแต่รถ
ชนกันแล้ว ไปอยู่โรงพยาบาลได้ ๒ วันก็สิ้นใจ
แต่ป้าบัวแค่ชี้โครงหัก แขนเดาะ หัวแตกจน
กลับมาแทบจะจำไม่ได้ นี่กว่าเป็นแขกโปกหัว
ขายผ้าเสียอีก...ศพลุงแนบมาปนกิจที่ขอนแก่น
ไปเรียบร้อยแล้ว

แต่สิ่งที่ติดตามมาก็คือ มีคนเห็นลุงแนบขับรถ
เข้าซอยบ้านมาตอนดึกๆ บางคนบอกว่าเห็นลุงแนบ
หันมายิ้มให้ด้วย ยายนิด-ลูกสาวบ้านตรงข้ามอายุ
ราว ๑๐ ขวบ บอกว่าเผลอหน้าต่างออกมาดูเพราะ
ได้ยินเสียงรถยนต์ แต่กลับเห็นลุงแนบกำลังผลัก
ประตูรั้วเข้าไปซำๆ ยายนิดตกใจร้องออกมาว่า...
ลุงแนบมาแล้ว!

เท่านั้นแหละ ปีกาจุลงแนบถึงกับหยุดชะงัก
หันมาเงยหน้ามอง พลังโปรยยิ้มและโบกมือให้
หย็อยๆ ยายนิตเล่าว่า...หนูตกใจจนฉีราดคาห้อง
นอนเลยล่ะ! คราวนี้เสียงโจษจันเรื่องผีลุงแนบก็
ดังกระหึ่มไปทั้งซอย...

**เดี๋ยวคนนั้นเห็น เดี๋ยวคนนี้เห็น วงเหล้า
ที่เคยตั้งกันบ้านนั้นบ้านนี้ก็ชักจะกร่อย เพราะ
หวาดๆ ว่าวันดีคืนดีดันเห็นลุงแนบจะมานั่ง
ปร่ำร่วมวงด้วยดี๊ๆ มีหวังวงแตกกระเจิงเป็น
ผิงแตกรังเสียเปล่าๆ เลยได้แต่อุบเจียบอยู่ใน
บ้านใครบ้านมัน**

คราวนี้อาแหวง-คอเหล้าที่เคยร่วมวงกัน บอก
ว่าคืนนั้นกลับบ้านดึกหน่อย...พอหันไปทางบ้าน
ป่าบัวที่ปิดไฟมืด ก็เห็นลุงแนบกำลังเดินช้าๆ จาก
ประตูรั้วไปตามทางเข้าสู่ตัวบ้าน...เห็นถนัดตาจาก
แสงสว่างที่เสาไฟฟ้า อาแหวงตัวสั่นเป็นลูกนกตก
น้ำ ยกมือไหว้ผีสงเทวดาให้ช่วยคุ้มครอง...ขนาด
เข้าห้องนอนแล้วยังสั่นงกๆ อยู่ตั้งนาน

เออละชี! จากขับรถเข้าซอย มาถึงเดินเข้าบ้าน
แล้ว! หรือวิญญาณลุงแนบจะกลับมาหาป้าบัว-เมีย
คู่ทุกข์คู่ยากของแกจริงๆ

พวกแม่บ้านที่ชอบๆ กัน รวมทั้งแม่ผมด้วย
ยกโขยงเข้าไปถามป้าบัวให้รู้แน่ว่าผีลุงแนบแกเคย
เข้ามาในบ้านหรือเปล่า?

“**พี่ป้ารู้ไหมว่าผีแนบมาหา?**” ใครคนหนึ่ง
ถามขึ้น ป้าบัวก็พยักหน้ารับอย่างคนใจคอเด็ด
เดี่ยว

“**รู้สิ ทำไมจะไม่รู้** ผีแนบแกมาเคาะประตูเรียก
ฉันมาหลายคืนแล้ว แต่ฉันไม่ยอมเปิดรับหรือ
พุทโธ! ใจคอจะให้ฉันรับผีเข้ามาอยู่ในบ้านด้วย
อะ? ไม่เอาไม่เอา! ใครจะว่าใจร้ายใจดำยังไงก็
ยอมละ ฉันไม่อยากเป็นลมตายนะ”

คืนหนึ่ง ผมก็เจอภาพสยองเข้าเต็มเปา!

ระเบียงหน้าบ้านอยู่ติดกับประตูห้องนอนพอดี
คืนนั้นเดือนหงายเชียวครับ ผมก็ยังงៃไม่รู้ เกิด
ออกไปยืนเกาะลูกกรงชมจันทร์ เพื่อฝันถึงเพื่อน

สาวคนสวยที่กำลังคบกันอยู่ ดอกรักกำลังบานในหัวใจ...ว่าชะยังงั้นก็แล้วกัน

ทันใดนั้น เสียงรถยนต์คันหนึ่งก็แล่นเข้ามาในซอย...ผมหันมองไปทางประตูรั้วบ้านป่าบัวที่มีชมพูแก้มแหม่มดอกสะพรั่ง...เสียงหมาหอนดังไล่มาจากปากซอย...กระทั่งร่างๆ หนึ่งเดินช้าๆ ผ่านเงาชมพูมาตามทางแคบๆ ก้าวขึ้นบันไดเตี้ยๆ ไปหยุดที่ประตูบ้าน...มองเห็นใบหน้าได้ชัดเจนในแสงจันทร์ให้ตายดับไปเถอะ! ไม่ใช่ตาผัดไปเองแน่นอน!

“ลุงแนบ...”

ผมหลุดปากออกมาได้ยังไงก็ 모르 คราวนี้เลยทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ยืนตัวแข็งทื่อ เบิกตาโพล่งจ้องมองลงไปยังร่างดำๆ ที่หยุดชะงักก่อนจะค่อยๆ เบือนหน้ามามองผมอย่างเชื่องช้า...หันมา...หันมาจนเห็นเสี้ยวหน้า ในที่สุดก็เห็นใบหน้าที่กำลังยิ้มกว้างของลุงแนบ

ผมอยากจะหายตัวได้ อยากทำตัวให้ลิบเล็กเท่ามดปลวก แต่เท่าที่ทำได้คือยืนขาสั่นพับๆ ปวด

หวังไปตามท้องน้อย...คงจะมีอาการเหมือนกับ
ยายนิตคืนนั้น! ขณะที่ใบหน้าของลุงแนบคล้ายจะ
ขยายใหญ่ขึ้นมา

ผมร้องตะโกนอะไรออกมาสุดเสียง เผ่นอ้าว
เข้าห้อง ปิดประตูลงกลอนผิดๆ ถูๆ อยู่ตั้งนาน
เพราะมือไม้สั่นไปหมด

ผีลุงแนบมาหาป้าบัวอีกหลายคืน ป้าบัว
ก็หมั่นทำบุญกรวดน้ำไปให้ทุกวัน ในที่สุด
วิญญาณลุงแนบคงจะไปสู่สุคติภพไม่ปรากฏ
ตัวหลอกหลอนใครอีกเลยครับ

ขึ้นจากคลอง

เมื่อตอนที่ยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ดิฉันเช่าหอพักอยู่กับเพื่อนซี้ด้อยซึ่งเป็นคนต่างจังหวัดเหมือนกัน เคยได้ยินแม่ค้าแถวนั้นเล่าว่าหอพักผีดู เพราะมีหนุ่มสาวฆ่าตัวตายหลายคนแล้ว ไม่รู้ว่าจะหลอกให้เรากลัวผีหรือเปล่า?

เรื่องเร้นลับเหนือธรรมชาติ พิสูจน์ด้วยวิทยาศาสตร์ไม่ได้นั่น ดิฉันรู้สึกเฉยๆ ค่ะ จะว่าเชื่อหรือไม่เชื่อ กลัวหรือไม่กลัวก็ยังพูดไม่ได้เต็มปาก...ผีก็อยู่

ส่วนผี คนก็อยู่ส่วนคน! วันๆ ก็มีปัญหาของตัวเอง
ยุ่งยากพออยู่แล้ว ไหนจะเรื่องเรียน เรื่องค่าใช้จ่าย
ที่ทางบ้านส่งมาให้เดือนละครั้ง บางที่ยังมีปัญหาก
กับเพื่อนฝูงอีกต่างหาก...

‘ไม่มีเวลาเทคแคร์ผีนะคะ ขอบอก!

อยู่หอมาตั้งหลายเดือนก็ยังไม่เคยถูกผีหลอก
ซักที ต่อยก็เหมือนกัน เธอพูดซ้ำๆ ว่า...ผีคงไม่
อยากยุ่งกับเราหรอก เพราะรู้ว่าเราไม่กลัวมัน ขึ้น
มาหลอกแล้วเราทำเฉยๆ ผีมันก็กลัวหน้าแหกหมอ
ไม่รับเย็บเป็นเหมือนกัน

ในที่สุดก็เจอเรื่องสยองขวัญเข้าจนได้! แต่
ไม่ใช่เจอในหอพักนะคะ ดิฉันขอเล่าประสบการณ์
ขนหัวลุกดังนี้ค่ะ

ที่แฟลตคลองจั่นใกล้ๆ กับหอพักเรา มีตลาดนัด
คืนวันพฤหัสบดีกับวันอาทิตย์ พ่อค้าแม่ขายเขามากัน
ตั้งแต่ตอนเย็นแล้วค่ะ พอใกล้ค่ำก็มีลูกค้าหนาตา
ขึ้นทุกที เลือกรื้อหาของกินของใช้เยอะแยะจนขน
แทบไม่ไหว

ไม่ว่า ปลาเผา หมูปิ้ง เนื้อเค็มกับข้าวเหนียว
ลาบ ส้มตำ โรตีสี ขนมน้ำแข็ง ขนมหาด ผลไม้
พวกกล้วยหอม กล้วยไข่ ส้ม มังคุด เงาะ ลองกอง
ไปยันทุเรียน หอยแครงกับหอยแมลงภู่ลวก หัวหมู
ลวกจิ้มพริกน้ำส้ม น้ำพริก ผักต่างๆ ทั้งสดและแห้ง
ดูลานตาไปหมด

เสื้อผ้าถูกๆ มีทั้งใหม่และมือสอง เครื่องใช้ใน
ครัว เครื่องสำอางราคาย่อมเยา...ไม่รู้ว่าของจริง
หรือของปลอมกันแน่?

ฮู้! ผงซักฟอก ยาสีฟัน แป้งทาตัว น้ำอบ
น้ำหอม ยาแก้สิวฝ้า ไวท์เทนนิ่ง ยาแก้เบาหวาน
ยาชักมดลูก แก้วโรคภัยไข้เจ็บ ยาลดความ
อ้วน ยาเจริญอาหาร...สมุนไพรดองเหล้าพวก
โตไม่รู้ลั้ม พญาเสือโคร่ง ม้ากระต๊อบโรง ที่เชื่อ
ว่าเป็นยาไปวรางขายแบกะดินก็มีค่ะ

ขนาดวิทยุ ไฟฉาย หวี ซองมือถือ หนังสือ
การ์ตูน...ซีดีทั้งหนังและเพลงก็ยังมี

แหม! บอกกล่าวยืดยาวไปหน่อย แต่อยากให้

เห็นภาพน่าจะว่ามีของขายมากมาย

จริงๆ เรามักจะไปตลาดนัดตอนค่ำวันอาทิตย์
พวกสาว ๆ นุ่งกางเกงขาสั้น สวมเสื้อเกาะอกก็มา
เดินโชว์โฉมไม่ใช่บ่อย แต่ดิฉันกับตั๋ยนุ่งยีนสวม
เสื้อยืดหลวมๆ จะได้ไม่ตกเป็นเป้าสายตาใคร

เซฟตัวเองไว้ก่อนเป็นวิธีดีที่สุดสำหรับผู้หญิง
สาว ๆ นะคะ

ออกจากหอก่อนถึงตลาดนัดมีสะพานข้าม
คลองที่เรือขุดลอกมักจะทำงานล่วงเวลา บางวันก็
มีเด็ก ๆ เกาะราวสะพานหยุดดูเรือขุดลอกคลอง
ทำงาน...เราซื้อของที่ตั้งใจไว้ก่อน ไม่ต้องเสียเวลา
เดินดูนั่นดูนี่ เมื่อได้ของที่ต้องการก็กลับได้เลย

ค่ำวันอาทิตย์หนึ่งก็เจอดีเข้าอย่างจัง!

ขณะที่เราจะเดินข้ามสะพานนั่นเอง นอก
จากเด็ก ๆ ที่วิ่งไปมาแล้ว ดิฉันเห็นผู้หญิงสาว
คนหนึ่งสวมชุดนอนสีเหลืองยืนมองเหม่อไปที่
เรือขุด ลมหนาวค่อนข้างแรงจนผมเผ้ากับชาย
ผ้าปลิวไสว...แนบเนื้อจนน่าใจหายใจว่า

เมื่อก้าวขึ้นสะพานก็ได้ยินเสียงเฮๆ ดังมาจากเรือขุดนั้น หันไปมองก็เห็นคนงานหนุ่มๆ กำลังจ้องมอง โบกไม้โบกมือมาที่ราวสะพาน เชื่อว่าเขาคงเห็นภาพขุดนอนบางๆ แนบเนื้อของเธอผู้นั้นเป็นแน่ เลยเฮฮากันตามประสาผู้ชาย...ว่าแต่เธอแต่งตัวโป๊ๆ ออกมาโชว์ทำไมก็ไม่รู้! ต้อยบอกเสียงดๆ ว่า อย่ามองๆ เดียวเขาจะหาว่าเราสนใจ...

ดิฉันหันกลับ...แต่ไม่ปรากฏร่างของผู้หญิงในขุดนอนสีเหลืองนั้นแล้วค่ะ!

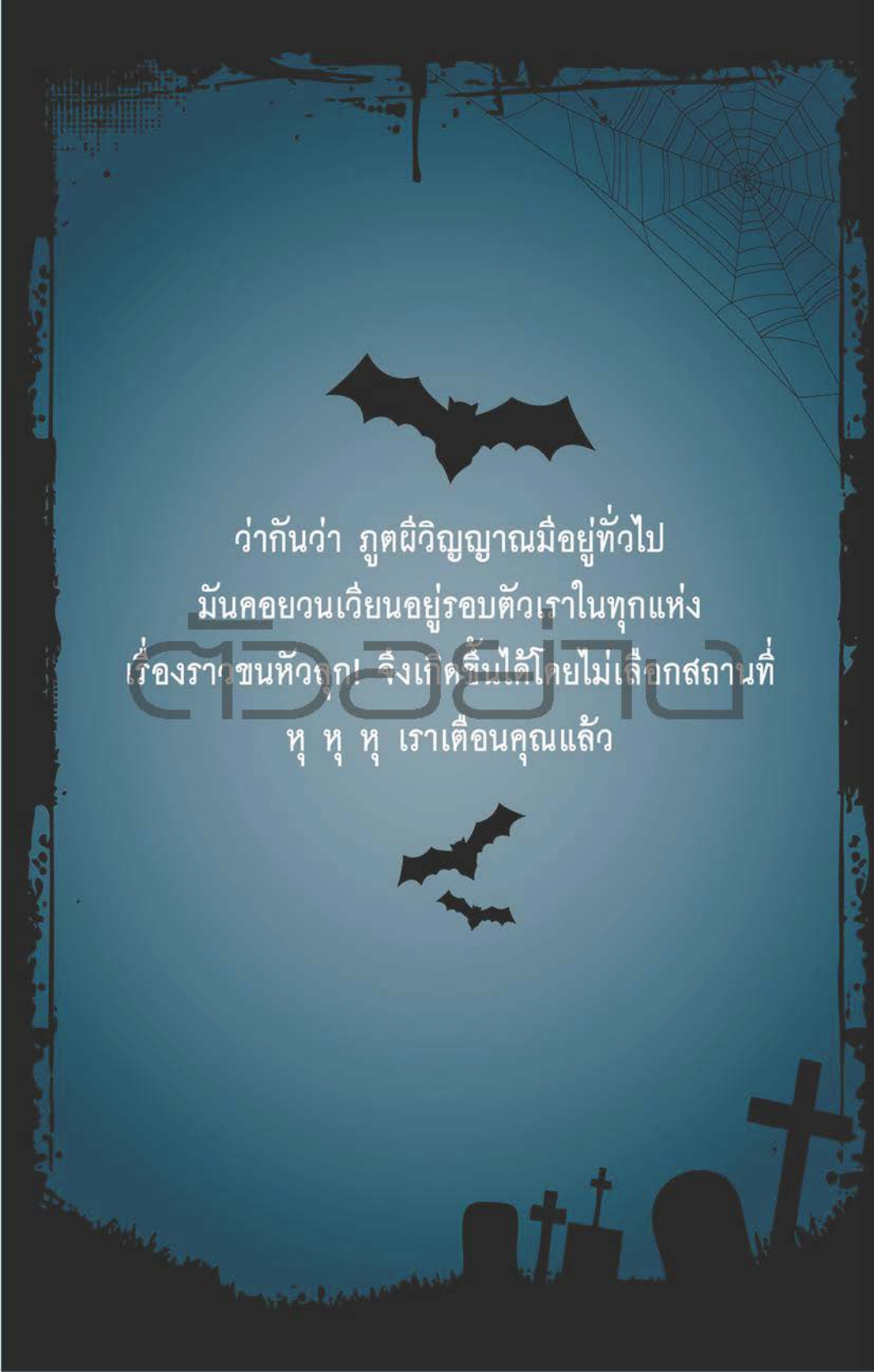
เอ...หายไปไหนเร็วจริง? ถ้ามต้อยว่าเห็นหรือเปล่า เธอกลับย้อนถามว่าเห็นใคร? เล่นเอาดิฉันชักงง จะว่าตาฝาดก็ไม่ใช่แน่เพราะมองอยู่ตั้งนานขนาดเห็นผมเผ้ากับขุดนอนปลิวไสวก็แล้วกัน! จนกระทั่งลงสะพานจะเลี้ยวเข้าตลาดนัด...

ไม่ทราบว่ามีอะไรดลใจให้ดิฉันหันไปมองบนสะพานอีกครั้ง...คุณพระช่วย! ผู้หญิงคนนั้นกำลังหันมามองซ้ำๆ จนนัยน์ตาเราสบกัน...แล้วเธอก็เผยยิ้มที่ละนิดๆ จนเหยียดกว้างเต็มหน้า...

มานตาดิฉันพราพราย โลกทั้งโลกหมุนคว้าง
สมองเหมือนจะระเบิดเป็นเสียงๆ ทำหุดพื้นขณะ
ร้องกรี๊ด... ต้อยหันขวับมาคว้าแขนไว้ได้ทันที่
ก่อนที่ดิฉันจะล้มฟาดลงไป

ขอกลับหอค่ะ! หัวใจเต้นกระหน่ำเหมือนตี
กลอง ต้อยรู้เรื่องเข้าก็น้ำซัดขาว... เราารู้
ทีหลังว่าเคยมีผู้หญิงที่อยู่หอแถวนั้นโดนฆ่า
หมกคลองในชุดนอน เวลาผ่านไปเกือบปีแล้ว
แต่วิญญาณเธอยังวนเวียนอยู่ที่เดิมค่ะ!

ว่ากันว่า ภูตผีวิญญาณมีอยู่ทั่วไป
มันคอยวนเวียนอยู่รอบตัวเราในทุกแห่ง
เรื่องราวขนหัวลุก! จึงเกิดขึ้นได้โดยไม่เลือกสถานที่
หุ หุ หุ เราเตือนคุณแล้ว